

Copyrighted Material
INTERNATIONAL BESTSELLER

quiet chaos

a novel

sandro veronesi
translated by michael f. moore

Quiet Chaos

Sandro Veronesi , Michael F. Moore (Translator)

Download now

Read Online ➞

Quiet Chaos

Sandro Veronesi , Michael F. Moore (Translator)

Quiet Chaos Sandro Veronesi , Michael F. Moore (Translator)

On the shores of the Mediterranean, exhausted from an afternoon of surfing, Pietro Paladini is shaken out of his stupor by a distant noise. “Over there!” he cries to his brother, Carlo, sunning beside him. “Over there!”

So begins the adventure that will tear a hole in Pietro’s life. For while he and his brother struggle to save two drowning swimmers, a tragedy is unfolding down the road at his summer cottage. Instead of coming home to a hero’s welcome, Pietro is greeted by the flashing lights of an ambulance, the wide-eyed stare of his young daughter, Claudia, and the terrible news that his fiancée, Lara, is dead.

Life must go on. Or does it? Pietro, a true iconoclast, has to find his own way. When he drops Claudia off for the first day of school, he decides to wait outside for her all day, and then every day. To protect her. To protect himself. To wait for the heavy fist of grief to strike. But as the days and weeks go by, the small parking lot in front of the school becomes his refuge from the world as well as the place where family and colleagues come to relieve their own suffering—among them, the woman he rescued from the waves. And Pietro plunges deeper into the depths of his life before seeing the simple truth before his eyes.

Sandro Veronesi makes art of every detail, creating a mosaic of humor, hope, profound insight, and emotional resonance. *Quiet Chaos* is an unprecedented portrayal of a life set adrift by death.

Quiet Chaos Details

Date : Published April 12th 2011 by Ecco (first published September 21st 2005)

ISBN : 9780061572944

Author : Sandro Veronesi , Michael F. Moore (Translator)

Format : Paperback 432 pages

Genre : Fiction, Cultural, Italy, European Literature, Italian Literature

 [Download Quiet Chaos ...pdf](#)

 [Read Online Quiet Chaos ...pdf](#)

Download and Read Free Online Quiet Chaos Sandro Veronesi , Michael F. Moore (Translator)

From Reader Review Quiet Chaos for online ebook

Marc says

To a great extent this book lived up to the high expectations I had, but it also disappointed me somewhat. Veronesi is a skilled writer who can bring both action scenes (the strong opening scene for example) and multi-layered introspective scenes to a good end (a bit like Tim Parks); he's a clever narrator who offers more than a funny story. The interesting thing about this book is that it is a frame narrative: different people approach the main character Pietro Paladini, after his wife has suddenly died, to tell him how they are suffering from little and great insecurities. To them Pietro seems a beacon of light, someone they can trust because he also suffers (which is not true), and everything Pietro says and does, confirms them in this view (Veronesi himself points to the parallel with "Being There" by Jerzy Kosinsky).

Veronesi handsomely depicts the "little life", the messy, yes, chaotic way of living of most people, people who are capable of great, exalted acts, and at the same time cherish backward thoughts and do vile things; in this book we see how Pietro gradually seems to cope with this, also in his own life. The underlying message of Veronesi seems to be: "life is chaotic, but just go along with it, don't resist, just let go".

It's also fun that Veronesi, through the question of the merger of the telecom company of Pietro with an American company, and through the character of Pietro's brother Carlo (who is a jetset fashion tycoon), also brings the so-called "higher" world into his story, and in an incredibly ironic way shows how hollow this bright world really is.

On the other hand, over time, the story starts to bore a bit: all these people who pass and tell their story, and Pietro's patient introspective, in the end it seems to go nowhere. There is also hardly any evolution in Pietro's character, except at the end, but even that is not really spectacular.

My disappointment with this novel also is connected to a more personal feeling. This book made clear that I still have very ambiguous feelings towards Italians and their way of living. There was a time when I was really into Italian culture, I devored and adored everything of this seemingly rich, attractive and lively culture (yes, including the frantic media shows). But over time, I grew tired of it all, and especially the hollowness of this world: a façade-world where aesthetics is only cultivated for the sake of aesthetics, a world full of exuberant and noisy gestures and rituals, which were on second look primarily intended to be mask the emptiness of life. I apologize for the generalization that I subject the Italians to (because I'm aware that similar characteristics can be found in many other cultures), but in Italian culture the contrast between appearance and reality seems to me to be brought to the farthest point. By reading this book, these ambiguous feelings I have (attraction and repulsion) came back to me (although also Veronesi conveys a critical look on his culture). I suspect that this is one of the reasons why ultimately I was not completely overwhelmed by it.

D says

A beautiful dreamy book. Each morning, the main character -- who has recently become a widower -- drives his daughter to school and then waits for her on the little square in front of the building. From this, a rich multitude of stories arise, some of them interconnected. Quite a tour de force from the author and a joy for the reader.

Nati Korn says

??? .??? ?? ???? ??? ????? .??? ??? ????? ?????? .??? ??? ??????? ????? ?? ???? .?? ??? ?? ???? .???? ?????
??'?-?? .????? ?????? ????????? ???? ?????? .????? ?? ????? ?? ???? .
?? ??? ????? ?????? ,????? ?? ??? ,??????? (???, ??? ??????? ????? ?????? , ?? ??? ????? ?????? ????? ??????
?????? ??? ????? .??? ????? ?????? ??????? ?????? ??????? ?????) .??? ????? ?? ??????? ?? ????? ?????? ?? ????
?????? .??? ?? ?????????? ?????? ,????? ????????? ?????? (????? ??????? ,????? ??...) ????? ????? ??????
????????? ??????? ????? ???? .??? ?? ?????? ??????? ????????? .??? ????? ?????? ??????? ??????? (?? ????? ????
?????? ?? ???? ?? ?????? ?????? ?? ?? ???? ??????) .??? ?? ?? ????? ,????? ?????? ???? .????? ?????? .?????
????? ??????? ?????????? .????? ?????????? ?????? ???? ?? ??
??? ... ????? ?? ??? ????? ???? .?????? ??? ???? ???? ?? ???? ?? ???? ???? ???? ???? ???? ???? .????????
????????? ??? ?? ????? ,????? ???? ?? ???? ?????? ?????? ??? ?????? .??? ?? ????? ???? ???? ???? ???? ????
????? (???? ???? ?? ???? – ??? ???? ?????? ?????? ?????? ???? ?????? ?? ??? ????) ????? ???? ???? ???? ?? ???? .
????? ???? ?? ???? ???? ?????? ?????? ???? .???????? ???? .????? ???? ?????? ???? .

Fabia Consorti says

Ci ho messo un'infinità di tempo per terminare questo libro, mi lasciava un senso di inquietudine e malessere che mi ha reso la lettura faticosa. Non so spiegare in maniera razionale e logica perché proprio non mi ha convinto, due punti, però, posso individuarli subito:

1. In molti punti è inutilmente prolisso, sembrava che si volesse allungare il brodo a tutti i costi.
2. Il protagonista/narratore lo avrei preso volentieri a schiaffi, sempre.

Il finale, invece, è forse la cosa che ho apprezzato di più.

S@aP says

Peccato che un romanzo intenso, e intimo, come questo si ritrovi a cadere su qualche stereotipo di gusto incerto e su artifici commerciali narrativi di lega minore. Peccato, perché è scritto da una penna intelligente, profonda, brava nel trasporre l'essenzialità del monologo interiore. Peccato che abbia prevalso il desiderio di ammiccare, qui e là, a lettori che nulla hanno a che fare con il 'genere' (chi ama i romanzi d'azione o i feuilleton resta a bocca asciutta). Peccato. Perché in fondo è un buon romanzo contemporaneo, che avrebbe meritato la nobiltà di un carattere più marcato. E il coraggio di scontentare qualcuno. Avrebbe avuto più lustro. E meno premi. Ma forse solo ai miei occhi...

piperitapitta says

Calma piatta

Peccato perché l'idea narrativa mi è sembrata buona.

Ma la maniera di scrivere di Veronesi è irritante e pretestuosa. Nonché presuntuosa.

E poi copiare dal web è veramente da dilettanti allo sbaraglio!

Arwen56 says

Siccome "inciampavo" un po' ovunque nei commenti dedicati al film, ho deciso di leggere il libro. Era parecchio tempo, d'altronde, che non leggevo qualcosa che appartenesse alla narrativa moderna.

Diciamo che, personalmente, non credo che questo romanzo entrerà mai nella storia della letteratura, nonostante abbia vinto il premio Strega 2006, tuttavia, benchè lo abbia trovato piuttosto "sciapo" in generale, ha sicuramente parecchi pregi.

Ad esempio, non è niente male l'idea di fondo ... quest'uomo che perde la propria donna e si piazza davanti alla scuola della figlia, perchè solo lì si sente bene ... quest'uomo che non "soffre", ma che gli altri pensano stia da cani ... Non sono niente male alcune considerazioni sulla vita in genere, alcune situazioni vissute, alcuni singoli momenti colti sulla pagina.

Non mi ha interessato, nè ho trovato che sia stata ben intessuta al resto la "fusione" tra le compagnie, nè i "giganti" che di questa "fusione" sono stati i fautori. Ma funzionano bene le figure "minori", come il bambino down, come Enoch, come Jolanda, come la maestra che sembra "seminare dietro di sè" pezzi della sua vita, come il vedovo che cucina gli spaghetti durante il trasloco ...

Un insieme di riuscito e non riuscito, insomma. Compresa la "famosa" scena di sesso, che tanto ha fatto parlare.

Un romanzo disarmonico, direi. Ma non illeggibile.

Jasperzelf says

I struggled to get through this. Although the premise is rather wonderful, the protagonist is egocentric, shallow and macho, a perfect match to all my prejudices of Italian men. There is also a lot of melodramatic rambling, and people shouting in the street while gesturing wildly. Again, all my preconceptions of Italians are catered to.

Of course, Veronesi wants us to feel ambivalent towards Pietro, but I almost put the book away several times. I was constantly annoyed by his lack of understanding of his daughter, and by him checking out every woman who happens to cross his path.

The writing is really good though, with its long, rambling sentences and its realistic portrayal of thought processes. Pietro is in the eye of the storm, and it's unnerving to see how he rages internally while he remains calm on the surface. Veronesi is extremely good at making us read between the lines and not trusting what people say and think.

Oh and the last chapters are so good that they almost make up for the rest of the book. Almost.

Karel-Willem Delrue says

Ik beken. Ik hou van al wat Italiaans is. Niet in het minst van Italiaanse literatuur. Sandro Veronesi wordt door zijn uitgeverij op de achterflappen van zijn boeken voorgesteld als de belangrijkste Italiaanse auteur van het moment. Ik moet dus wel van zijn boeken houden.

Net als XY begint *Kalme chaos* met een opvallende premisse. In *Kalme chaos* geen gruwelijk verminkte lijen rond een bloedrode boom, wel een man die zich als het ware aan het leven onttrekt. Veronesi laat zijn personages, net zoals de drenkelinge in het eerste hoofdstuk van dit boek, meesleuren door hogere machten. *...een ondoorgrondelijke combinatie van krachten die volkomen buiten de vrouw lijkt om te gaan.* Nadat zijn verloofde om het leven is gekomen, belooft Pietro Paladini zijn dochtertje -initieel als grap- bij haar aan de school te blijven wachten. Gedurende een aantal dagen kruipen we in het hoofd van ik-verteller Pietro die de tijd en de wereld voorbij laat razen om in de buurt te kunnen blijven van wat hem het meest dierbaar is. Een bewonderenswaardige vader. Zo lijkt...

Pietro Paladini is de meest gewiekste onbetrouwbare verteller die ik de laatste jaren aan het woord heb gehoord. Hij slaagt erin de werkelijkheid erg subtiel verdraaid weer te geven. Al beweert Paladini zelf dat hij de zaken objectief weergeeft:

Maar ik heb mijn verstand niet verloren, en mijn antwoorden op hun vragen, en de waarheid die ik hen vertel, tonen dat aan.

Wat aanvankelijk lijkt op een man die de tijd wil nemen om tot inkeer te komen en voor zichzelf uit te maken wat belangrijk is in het leven en wat niet, evolueert al na een aantal pagina's tot een vrouwenversierder die meer aandacht besteedt aan het beschrijven van vrouwenlichamen dan aan de gedachten, de ontwikkeling en het rouwproces van zijn dochtertje.

Dat neemt niet weg dat Pietro oog heeft voor lieflijke details. De manier waarop hij zijn wagen het jongetje met het syndroom van Down laat groeten, wekt een zeer sympathieke glimlach op.

Kalme chaos bevat wel meer dergelijke details: Claudia die geen vlees van de Looney Tunes wil eten, het misverstand met de vrouw die bloed verliest, de slow motion uit Samurai Jack, ...

Veronesi is een meester in het vertellen. Naast de blik van Pietro krijgen we in *Kalme chaos* flarden van de werkelijkheid te zien door een aantal ongebruikelijke perspectieven. Tijdens het hoofdstuk waarin Jean-Claude aan het woord is, moet de lezer zijn aandacht er zelfs goed bijhouden om te achterhalen wie precies de vertelinstantie is. Daarnaast doordrenkt Veronesi de weergave van de buitenwereld met de gedachten van zijn hoofdpersonage. In één van de laatste hoofdstukken vermengt hij de monoloog van Steiner op een hilarische manier met de focus op het peuteren in zijn neus en het 'klassiek' vastplakken aan de zijkant van de stoel van de wagen.

Eén van de belangrijkste troeven van deze roman is de aandacht voor muziek en de manier waarop muziek in dialoog kan gaan met gebeurtenissen in ons leven. In *Kalme chaos* begeleidt Radiohead een aantal sleutelmomenten waarbij de teksten een mystieke commentaar lijken op Paladini's leven.

Meestel let ik er niet op, en al helemaal niet op de woorden; maar er zijn momenten, zoals even geleden, of toen ik straks reed, en ook in de afgelopen dagen, heel wat momenten, nu ik erover nadenk, waarop een enkel couplet of een geheel refrein zich letterlijk op me stort en met een grote vanzelfsprekendheid zijn betekenis prijsgeeft alsof Engels mijn moedertaal was; en wanneer het gebeurt lijkt het steeds of die bepaalde woorden rechtstreeks tot mij zijn gericht, en ze zijn altijd wijs, toepasselijk en volmaakt.

Of Veronesi echt de belangrijkste Italiaanse auteur van het moment is durf ik niet te beweren, maar dat hij kan schrijven (lees het laatste hoofdstuk waarin Pietro zich in een ingebeeld telefoongesprek tot een aantal andere personages richt om je te overtuigen van Veronesi's stilistische kracht) en dat hij de mensen om zich heen met een scherpe blik kan observeren en kan vatten in woorden die ons hele bestaan blootleggen, lijdt geen twijfel.

Ik weet het zijn kleine dingen, maar ze zijn niet zo onbelangrijk als ik dacht, omdat het leven van al die mensen, met inbegrip van mijzelf, schijnt af te hangen van de ordening die we eraan weten te geven. En meestal is de enige ordening die weten te bedenken de hardnekkige herhaling van dezelfde handelingen, uitgevoerd op dezelfde manier op dezelfde plaats en op dezelfde tijd; alleen krachten van buiten dwingen ons te veranderen, maar wij passen ons aan de verandering aan en beginnen weer met de herhaling van onze nieuwe handelingen.

GloriaGloom says

Io un libro di Veronesi non lo toccherei neppure col forcipe, ma ero immobilizzato in un letto senza niente da leggere e il mio vicino non sembrava in condizione di poter leggere alcunchè, quindi l'ho preso in prestito dal suo comodino e mi ci son buttato dentro. Devo ammettere che ero prevenuto e devo convenire che la mia prevenzione era giustificata. Mi sono trascinato faticosamente fino a circa pagina cinquanta e dopo aver buttato uno sguardo al mio vicino e dopo aver constatato che non aveva per niente una buona cera ho pensato: "ma se oltre a essere una stronzata col botto portasse pure sfiga?" per cui ho abbandonato al suo destino il vedovo(il personaggio del libro) in macchina in attesa della figlia rompiscatole. Qualche giorno dopo, uscito finalmente dal quel luogo di costrizione, ho lasciato che tutto scivolasse nell'oblio. Ripassando da quelle parti per alcuni controlli, ho fatto un salto nella mia vecchia stanza. Il mio vicino non c'era più, il letto era intonso e rifatto di fresco. Ora i casi son due: o lo hanno dimesso e si sta felicemente godendo la sua convalescenza oppure ha finito il libro di Veronesi

Dragos C Butuzea says

cel-care-în-timp-ce-b?rba-su-o-l?sa-s?-se-duc?-la-fund-ca-toporu'-i-a-salvat-via?a-riscându-?i-o-pe-a-lui-?i-apoi-imediat-?i-a-pierdut-so?ia-?i-sufer?-în-lini?te-dedicându-se-cu-trup-?i-suflet-fiicei-lui-într-atât-încât-r?mâne-întreaga-zi-în-fa?a-?colii-unde-ea-înva??

cam ?sta este numele personajului, pe care sandro veronesi însu?i îl d? la pagina 307 a c?r?ii, roman care a luat cel mai important premiul literar italian - premiul strega - în 2006.

am întrebat un scriitor italian aflat la filb (festivalul interna?ional de literatur? bucure?ti) care, dintre scriitorii italieni contemporani, e tata lor, ?i macaronarul livresc mi-a r?spuns de parc? asta numele ?sta-l purtase în gât toat? seara ?i abia a?tepta s? mi-l arunce: sandro veronesi.

iat?-m? deci tr?gând pe nas cartea prin metrouri ?i autocare, nedesprinzându-m? ?i netrezindu-m? din odiseea unui b?rbat v?duv de 43 de ani, pietro paladini, care se decide, nu ca don quijote s? se tireze dup? aventuri, ci s? ?ad?-n ma?in? toat? ziua în fa?a ?colii puradelei lui orfane de mam?.

?i iat?-l pe ciumal?ul nostru bulversând lumea dimprejur - pe fra-su', pe cumnat?-sa, pe secretar?-sa, pe sef-su', creând deci haos în jurul lui, în vreme ce el va r?mâne calm. vorbindu-?i singur, î?i zici c? bleah, e fic?iune, ca simon liftnicul nostru (adic? nu al nostru, ci al lui petru cimpoe?u) sau ca arhitectul din nostalgia lui c?rt?rescu, îns? te bate ?i pe tine gândul s?-i faci pe to?i cu un astfel de gest. frumos este c?, împreun? cu alegerea sa, de a-?i b?ga picioarele în via?a de pân-atunci, pietro paladini decide - în acest fel crizat - de a r?mâne fidel lui însu?i, ?i mai ales feti?ei lui c?reia, în recrea?ii, îi face din ma?in? semne.

mi?to c? veronesi arat? cum curajul unui astfel de gest mai întâi ?ocheaz? lumea. dar destul de repede, se simte atras? într-un fel misterios, mistic, ?i iat-o atras? ca musca de c?cat, c?utând ?i ea salvarea din bulib??elile vie?ii ei meschine (de lume vorbesc).

morală c?r?ii?: suntem liberi s? facem, din când în când, gesturi ozborc?ite, dar care ne a?eaz? via?a mai bine. e nevoie de curaj, dar nu-i nebunie în orice curaj?

citi?i, b?, cartea, c?-i mi?to!

Natasja says

06/12/2015: gelezen in 2009 (*****) en nu aan het herlezen om meteen daarna in het vervolg *Zeldzame Aarden* te kunnen beginnen.

19/12/2015: Nog altijd even (quasi) perfect als bij het eerste lezen 6 jaar geleden.

Dit verhaal gaat over alles en niets, over de grote en kleine dingen die gebeuren in een leven, in een dag, in een stad. Geweldig hoe je al deze dingen als lezer door de ogen van Pietro Paladini ziet, op een soort van onthechte maar ongelooflijk intieme manier.

Veronesi vertelt over lijden, over de processie van gekwetste mensen die dagelijks hun ziel blootleggen bij Pietro, over anderen die gewoon in stilte verderleven met hun leed. En hij toont ook onomstotelijk aan dat er geen juiste manier is om te lijden, enkel een sociaal aanvaardbare manier.

Maar hij heeft het ook over de simpele dingen in het leven, en beschrijft deze zo geniaal en intimistisch, dat je als lezer beseft hoeveel kleur deze geven aan het leven. Een bord spaghetti, de blik van een dochter naar haar vader, een toevallige ontmoeting.

En nu het vervolg, zeer benieuwd...

Benedikte says

"... nu heb ik een definitie van kalme chaos: een jacht die nooit ophoudt, een jacht waarbij de jager van het ene op het andere moment kan veranderen in prooi."

Woorden van protagonist Pietro Paladini, aan wie Veronesi deze turf ophangt. We ontmoeten het hoofdpersonage op een cruciaal en ongewoon moment, wanneer hij een vrouw van de verdrinkingsdood redt. Bij thuiskomt blijkt dat zijn eigen vrouw Lara diezelfde dag het leven liet. Of: hoe leven en noodlot schrikwekkend verweven kunnen zijn. Wat volgt, is een stroom van gedachten en gebeurtenissen, 400 bladzijden lang, door de ogen van Paladini. Hij probeert op alle mogelijke manieren de zorg voor zijn dochter op te nemen en door te gaan met leven. Tot hij stilaan concludeert dat hij zowat alles verliest: job, realiteitszin én dat zinvolle leven waarvan hij meent dat hij het in handen heeft.

Kalme Chaos is een roman met een - hoe gek het ook klinkt - eenvoudige complexiteit. Geen enkele

ontmoeting of wending is toevallig. Puzzelstukken vallen in elkaar. De drenkelinge duikt terug op en prikkelt de seksuele fantasieën van Paladini. De zus van zijn overleden vrouw brengt zijn zelfvertrouwen aan het wankelen. Het meisje met de hond in het park fascineert hem om god-weet-wat-voor-reden. En de dochter die hij zo beschermt, schudt hem verrassend wakker:

'(...) ik heb het lijden van anderen op mijn nek genomen, en mijn leven is tot nul gereduceerd - en dat is klaarblijkelijk mijn manier van leven.'

Samengevat: Kalme Chaos is een stevige tranche de vie. Diep menselijk, erg Italiaans, erg herkenbaar ook, nu eens piekend en dan weer dobberend tussen 'wat we in de hand hebben' en 'wat ons gewoon overkomt'. Een niet altijd even grensverleggende, maar evenmin vervelende roman. Opvolger 'Zeldzame Aarden' ligt klaar om verslonden te worden. Intussen graag geschonken: 3 sterren voor deze turf van Veronesi.

Jennifer says

This was the book everyone was reading last Summer. The premise was so promising: a handsome, wealthy, successful businessman-father, overwhelmed by grief when his wife dies suddenly, takes his young daughter to school. Hoping to help her ease back into to her first day, he assures her that he'll wait for her outside the school until the end of the school day. He does this every day, unable to stray from the reassuring presence of his daughter across the street, handling his business from the bench in front of the school, getting to know all of the people in the vicinity. Only problem? Instead of running with an interesting idea, the author sits on it. I found the pace lagged terribly mid-book and I lost interest in the main character almost completely.

Robert Wechsler says

The best thing about this excellent novel is its inside-looking-out approach. Yes, every first-person narrator is inside looking out. But this one feels different. This one is deeply alienated and yet very involved in a special, often contradictory way. And this narrator is not just a way of telling the story. He is the center of a whirlpool of people suffering in a variety of ways.

What is most important about him is that he has suddenly become a different person in the eyes of the world, and sees the world differently, as well. But there's much more than this newness. Veronesi captures the way we look at others, speculating about who they are, what their motives may be, what they are about to do. This is part of the fun of life, and most novelists ignore it.

With this special narrator, Veronesi looks freshly not only at life in general, but also at grieving and others' reactions to it, and about business and the relationships it forms and distorts. In fact, as someone who has published several novels that take a fresh look at the business world, I would say that this is one of the very best.

I can't say that this is a great ice-axe of a novel, but it's a wonderful, extremely well-crafted novel, and I highly recommend it. The quality of *The Force of the Past* was such that I bought the French translation of this one before it was translated into English, but I hadn't gotten around to reading it. There are three more Veronesi novels to translate into English and, I assume, one more soon to come out (the last came out six

years ago).
